

det, at man havde forhandlet sig så langt frem, at forligsmanden havde kunnet stille et mæglingforslag, som nu var blevet vedtaget af begge parter.

Tilbage stod herefter alene *transportområdet*, hvor arbejdsgivernes forkastelse af mæglingforslaget ville kunne medføre yderligere vanskeligheder i form af iværksættelse af yderligere varslede arbejdsstandsninger.

Ministeren fremhævede, at regeringen hele tiden havde anset det for betydningsfuldt, at parterne selv — eventuelt med bistand af forligsinstitutionen — forhandlede sig til rette om arbejdsvilkårene og derved selv påtog sig ansvaret for overenskomsternes indhold og for konflikters iværksættelse eller undgåelse. I den foreliggende situation havde regeringen dog måttet konstatere, at alle tænkelige forhandlingsmuligheder var udtømt, og at så store samfundsinteresser stod på spil, at det nu var blevet nødvendigt at fremsætte dette lovforslag og søge yderligere vanskeligheder for landets erhvervsmæssige og økonomiske stilling afværget.

Ved 1. behandling fik lovforslaget tilslutning fra *Per Hækkerup* (S), der bl. a. udtalte:

„Vi har den opfattelse — og her er vi enige med den højtærede arbejdsminister — at nu synes det, som om forhandlingsmulighederne er udtømt. Der er ikke tvivl om, at vi alle helst så, at det havde været muligt atter at få optaget forhandlinger til en hurtig afvikling af den løbende konflikt, men der er næppe mange, der tror på, og som kan øjne nye forhandlingsmuligheder.“

Erik Eriksen (V) kritiserede regeringen for, at den ikke valgte at ophøje det oprindelige mæglingforslag af 21. marts til lov, men i stedet foreslog det reviderede mæglingforslag af 4. maj gennemført af lovgivningsmagten. Han udtalte bl. a.:

„Jeg vil ikke lægge skjul på, at jeg er ængstelig for konsekvenserne af det, ministeren foreslår, for det spørgsmål melder sig dog: hvorledes vil udviklingen komme til at forme sig på alle de øvrige fagområder, der for over en måned siden stemte ja? Vil det, regeringen i dag foreslår, ikke komme til at betyde, at disse andre, om jeg så må sige, ja-områder vil søge at tilkæmpe sig de samme fordele, som nu opnås af dem, der i første omgang stemte nej? Der er vel også grund til at spørge, om vi ikke netop hermed lægger grunden til ny uro, til ny lønglidning og andet. Der er vel grund til at spørge, om samfundet og erhvervslivet virkelig kan holde dertil. Og er det egentlig ikke uret imod dem, der enten som menige medlemmer eller som ledere i sin tid allerede i første omgang stemte ja? Der kan dog vist være nogen grund til at overveje disse ting. Det er for mig at se en farlig forskelsbehandling til skade for dem, der fulgte deres lederes råd og henstilling om at stemme ja til det første mæglingforslag.“

Med den udvikling, der længe har fundet sted inden for det danske